

ЧОТИРИ ВЕЛИКІ ЮНІТ ГРОЗЯТЬ СТРАЙКОМ, ЯК ВІЙСКА НЕ БУДУТЬ УСУНЕНІ

КЛІВЛЕНД, Огайо, 9. серпня. — Урядники чотирьох великих юнітів заявили нині публічно, що на випадок, як уряд не вищофе війск та не заборонить вживати приватних сторожок, нездовго члени цих чотирьох юнітів вийдуть на загальний страйк.

Як заповів такого страйку вийшли на страйк комо тисячу робітників в місті Джалет, Ілліноіс. Покинули вони роботу для протесту проти військової охорони для внаслідок заєлізничі Елджін, Джалет енд Істерн.

Провідники чотирьох великих юнітів заявили, що члени їх юнітів так настроєні за страйком, що вони не можуть їх вже доше вдержати при роботі.

МАЙНЕРИ ДОМАГАЮТЬСЯ ОБЖАЛОВАВАННЯ ГУБЕРНАТОРА
ТЕРЕ ГОТ, Індіана, 9. серпня. — Тут відбулися нині великі масові збори та велика робітнична демонстрація, в котрій брало участь комо 5,000 людей, а котрої ціллю було домагання поставити сьейного губернатора Мекгрев в обжалованне за те, що він вилас війск в страйковий округ копаляне вугля.

КОНФЕРЕНЦІЯ МАЙНЕРІВ ТА ВЛАСТИТЕЛІВ ПОКИЦЮ БЕЗУСПІШНА

КЛІВЛЕНД, Огайо, 9. серпня. — Нині відбулася тут конференція представників властителей копаляне магного вугля та представників страйкувочих майнерів.

Конференцію відпочино не зробили нікого роботу для покінчення страйку. Відпочино її на внесенне Джана Лруска, голови майнерської юніти, щоби в той спосіб дати нагоду властителям копаляне з Індіани, котрі досі спротивлялися такій конференції, взяти в ній участь.

Конференцію відпочино на 24 години.

СТАН ПЕРЕГОВОРІВ В СПРАВІ ЗЕЛІЗНИЧОГО СТРАЙКУ

ВАШІНГТОН, 9. серпня. — Переговори в справі залізничного страйку не посулялися нині ні трохи вперед.

Тисяцями обі сторони старуються переконати публіку за уряд про правдивість своїх тверджень. З одної сторони, представники залізничні хочуть доказувати цифрами, що рух на залізничних поправляється, себо що страйк зломаний, а з другої сторони, представники страйкарів доказують цифрами, що залізничні щораз гірше спротивляють свою службу та що наближається хвиля повного паралічу перевозочих средств.

УРЯДНИК ПРИЗНАЄ, ЩО КРАЙ НАХОДИТЬСЯ ПЕРЕД „ВУГЛЕВИМ ГОЛОДОМ“

РОЧЕСТЕР, Нью Йорк, 9. серпня. — Полковник Теодор Рузвельт, заступник міністра флоту, признає, що Злучені Штати нахальються наслідком залізничного та майнерського страйку перед справильшою „голоднею вугля“ та що уряд уже в найбільшій будущині буде примушений братися за drastичні средства, щоби запобігти загальному проглату катастрофи.

ДОНЕСЕННЯ ПРО РІЖНІ КЛОПОТИ ЗЕЛІЗНИЧОГО СТРАЙКУ

ВАШІНГТОН, 9. серпня. — З кількох місць доносять про ріжні безсправні вчинки проти залізничних, залізничних сторожок, ба навіть пасажирів та стережучих шляхів війск.

Недалеко від міста Грінфілд, Мессечузет, щось обкидав камінням залізничний поїзд, наслідком чого побило щось покалічило кількох пасажирів.

В місті Вашингтон, Делавер, суддя засудив одного страйкарів на 300 доларів грошової кари та 18 місяців в'язниці за напад на страйколомів.

В місті Міделтаві, Нью Йорк, двоє страйкарів піймао одного мирного залізничного, як вертає з роботи в залізничній шап, всадив його силою на автомобіль, повезли за місто, набили сильно, а потім казали йому йти назад цією дорогою перед автом.

СТРАЙКОВІ ЗАВОРУШЕННЯ МАЙНЕРІВ

ВІЛКС-БАРЕ, Па., 9. серпня. — Комо майни Трусселя в Хангтоні мало прийти до повних заворушень на тлі майнерського страйку.

Громада з кількохсот страйкарів билася зі сторожками копаляні та війсками і пошлює. Заворухення мало початися з того, що урядники місцевих майнерських льокалів дозволили констам робити напрямки коло копаляні Трусселя. Се так не подобалося страйкарям, що вони вийшли на консервативних провідників з уряду, а потім пішли до копаляні викладати робітників, що влязали за роботу за дозволом юніт. Тут і прийшло до бієнок, в котрій майнери посудувалися камінням, вуглем та неглами, а поцілила палками.

Підчас бієнок покалічило кількох майнерів та кількох заступників шерифа. Страйкаря Антона Адамського відставлено до шпиталю.

ДЕБАТІ НАД МИТОМ

ВАШІНГТОН, 9. серпня. — Републіканський фармерський льоб, на котрого чого стоїть сенатор Гулліг з Айдаго, потепів нині поважний поражкою, коли сенат відкинув домагання сього льобу установити привозове мито на шкряп.

КАТОЛИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ ОСТРОГО ВИКОНУВАННЯ ПРОГИБІЩИННОГО ЗАКОНА

ФІЛІДЕЛЬФІЯ, Па., 9. серпня. — Відбувалася тут конвенція Католицької Юніти Півної Терезости в Америці прийняла одностайно резолюцію за стійким виконанням закону Волстедя про виріб та торговлю дальногоділними напінками.

ПОТВЕРДЖУЮТЬ ВАШІНГТОН- СЬКІЙ ДОГОВІР.

ЛОНДОН, 9. серпня. — Міністерство заграничних справ подає, що уряди Індії, Канади та Південної Африки згодилися на потвердження договору про зменшення морських зрощень, заключеного в Вашингтоні.

Сподіються, що Нова Фундландія потвердить договір в короткі часи.

ЗБОРІВСЬКЕ СВАТІО У ЧЕХІВ.

Дні 2. липня с. р. обходили Чехи в шпій державі дуже торжественно річницю першого виступу чеської військової одніци по сторони антанті, а саме, в битві під Зборовом в сімті 1917. Хоч там, як пишуть, вони билася хоробро, Москалі мусіли уступити на Тернопіль, а чеська „дружина“ крила відступу Москалів. Сим першим виступом означили Чехи, що вони не зі страху переходили масово на бік Москалів, але свідомо. Відтак їх військової формации (чеської легії) збільшилася, а з хвилею розпаду Австрії вони стояли загальною звісно, як союзники антанті, а та очевидно, нагородила їх в першій мірі. Того дня відбулася в Празі велика військова нарада на Староморозькій площі.

В параді взяли участь прем'єр д-р Бенеш, міністер війни Уржалль, начальник ген. штабу Мителхозер, чеські Соколи, заграничні гості, Чехи і Словаки з Росії і богато публіки.

Подібні торжества відбулися всюди на провінції.

САМОВИБИСТВО

Польського майора
На днях повини самовибіствити майора К. Лістовскі, командант санитарного відділу, відзначений численніми медалями. Причиною самовибіствити були пересадження його з боку генерала Звержховського, якому майор Лістовскі доказував дефравдації, надухиття і ріжні скандали в санитарній господарії польської армії.

РЕВІЗІТІ У ЛЬОВІ.

Дні 18. липня с. р. відбулася поліційна ревізіт при вул. Потоцького ч. 110, у студ. Дмитра Ванова і Юрія Павлюка. Ревізитою переводили Хмельскі з агентами. При ревізіті забрано 2 листи з Чехословацької, університетський індекс і деякі записки особистого характеру. По ревізіті вище зазначених студентів арештовано, а по списанню протоколу вилучено на волю.

ХОЛЕРА В ОДЕСІ.

З Москви доносять: Число занедужань на холеру осягнуло в Одесі 120 випадків на день.

ЗА АВТОНОМІЮ ДЛЯ СЛОВАЧИН.

Орган президента міністрів д-ра Бенеша „Час“ поміщує візники з меморіялу, предлаженого з початком цього року президентові словацькою національною партією.

Сей меморіал підкрісає, що конституція для Словачини повинна допустити засаду автономії. Дальше вказує він на те, що конституція для Словачини повинна киче обнати засади федералізму, на віршавийської і американської, а навіть австрійської конституції, на основі якої рішення в справах віри і школи прислудувало автономію властим.

Візники меморіялу підкрісає, що відповідно до сих домагань словацькою національною партією, праський уряд не повинен зволікати з переведенням їх в життя, бо в протинний раз відстання поміж Словачиною і Чехією ще більше зяострилася би.

СВІТОВА ТОРГОВЛЯ МАШИНАМИ.

Після статистичних даних, зібраних американським міністерством торгівлі, до 1913-го року Німеччина продукувала приблизно 44 процент усіх індустриальних машин на світі. Великобританія 30 процент, а Злучені Держави 20 процент. Лиш 6 процент давали всі прочі країни світу.

Підчас війни те відношення змінилося і в 1918-ім році американська продукція творила аж 62 процент всієї скількості випущених на ринок машин. Однак в слідуючій роках увірвали краї збільшили свою продукцію. В 1920-ім році Америки експортувала понад 36 процент всієї числи індустриальних машин на суму 290 мільйонів доларів, Великобританія близько 36 процент на суму 287 мільйонів доларів, і Франція 5 з половиною процент на суму 43 мільйонів доларів.

Експорт німецьких машин, перевірний в 1914-ім році, відновився аж як в 1920-ім. Але вже від мая до грудня 1921 Німеччина експортувала індустриальних машин на суму 179 мільйонів доларів.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ СОЮЗ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА

Конгресом українського студентства західних земель України на еміграції, який відбувся в Празі від 20. червня до 7. липня с. р., утворено дні 4. липня „Центральний Союз Українського Студентства“ (скорочено: ЦЕСУС) з тимчасовим осідком в Празі. ЦЕСУС має об'єднувати всі автономні, аполітичні, станові українські студентські організації і має нести моральну, культурну, ставову і в межах своїх діяльності, матеріальну допомогу своїм членам.

ГРОМАДСЬКИЙ ВЧИНІОК ЛЬВІВСЬКОГО УКРАЇНЦЯ

Супроти того, що ціна 13,000 мп. за закуплений д-р. І. Свенціцьким бюст поета М. Вороного додато А. Коверка виявився різне низько, д-р А. Говинчик додав артистові з власних фондів 14,000 мп. вважачи цей даток допомогою для Нац. Музею.

РОЗСТРИЖЕННЯ ДЕЗЕРТИРА.

На днях у Варшаві виконаю засуд смертної кари на Юліана Адамчика, який дезертирував з польської армії і при арештованню замордував двоє жандармів. Адамчика видав йому поліцій його ріжний батько, який жив негідливо з своїм сином.

ПОВСТАЦІ В ПЕНЗЕНСЬКІЙ ГУБЕРНІ.

Як подають „Лєвстї“ (ч. 151) більшовицькі проголошення в Нижнезловському повіті стан облоги наслідком поширеного повстанчого руху.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА ПІД РУМУНСЬКИМ АРМОМ

Розпорядком румунських шкільних властей на Буковині назазначено останній рісеченю до здавання іспиту з румунської мови, як обовязкового предмету для учителів нерумунської національності, до кінця цього року. Проти учителів, котрі не зложать цього іспиту, будуть заряджені відповідні кроки (втрата посади). На такі нечутливі безправства позвольють собі румунські наїздники, божа нечутливі се річ, щоби за два роки навчитися поправно чужої мови.

АНГЛІЙСЬКИЙ ВОЄННИЙ СУД СУДИТЬ ЕГИПЕТСЬКИХ ПОВСТАЦІВ

КАІРО, 9. серпня. — Англійський воєнний суд почав нині судити сімох египетських національних провідників, членів Національного Комітету, котрий помагав прогнаному Залулю. Їх обжаловують за поширення пропаганди ненависти та погорди до уряду египетського короля та до поширення невдоволення з існуючого стану Египту.

„Оборона зажадала наперед, щоби суд признав невластивим в шпій справі на тлі основі, що Египет є тепер самостійною державою, але суд заявив, що Египет покинує є ще частиною турецької держави, бо умова меж Англією та Туреччиною в справі египетської самостійності, ще не підписана Туреччиною. Тому Англія є ще досі в шпій з Туреччиною, і англійський воєнний суд має право судити підсудних. Описав оборона зажадала проважкою, щоби обжалованні могли спротивити собі адвокатів з Лондану; суд же відкинув і се домагання, а тоді англійський а за ним усі египетські адвокати зложили оборону.

Обжаловані не відповідають ні на одне питання суду. Ця судова справа перетворена цікавим Египтяни та європейськими і американськими кореспондентами.

МАЮТЬ ВІШАТИ УМІЦІВ ВІЛСОНА

ЛОНДОН, 9. серпня. — Міністерство внутрішніх справ відкинуло нині просьбу о проважкою у виконанню кари смерти на Йосифі Османлі та Режаїніалі Дані, котрих засуджено на кару смерти за вбиття англійського генерала Вилсона. День виконання кари смерти був визначений на завтра.

ВАЖНІ ДОСВІДИ НА ПОЛІ ЛЕТНИЦІВА

КЛЕРМОНТ ФРАНЦ, Франція, 9. серпня. — Американський інженер Едмунд Елен відбув нині сім успішних заєтїв при помочи машини без мотору.

Сім заєтїв тревали разом 7 мінут 36 секунд і їх вважають дуже важним успіхом для строб літання у воздузі без помочи мотору. На тім самим полі, де лігав Елен, лігав також французький летун, але вони потрапили удержатися в воздузі лише дуже короткий час.

БУВШИЙ НІМЕЦЬКИЙ ЦІСАР ПОЗИВАЄ В СУД ДРАМУ

БЕРЛІН, 9. серпня. — Перед берлінським судом відбулася розправа над позвом бувшого німецького цісаря Вільгельма II. проти німецької театральної драми „Димісія“, котру мали нездовго ставити в Берліні, а в котрій автор зобразив димісію німецького канцлера Бісмарка на домагання Вільгельма II.

До позву цісаря причлудася також пан Бітхейр, вваив по міністрі в кабінеті Бісмарка. Обое внесли позов на тлі основі, що жива особа має право протриватися виставляючися себе в театральному представленні.

Суд признав саужність позовників.

ПЕРЕВРА В ЛОНДОНСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІ

ЛОНДОН, 9. серпня. — Алігійська конференція станаула нині знов перед поважними перешкодами, так що нінішнє заєднання не могає відбутися через розбіжність поглядів французького та англійського прем'єра.

Оба прем'єри вважали за відповідне скликати в справі політичної ситуації засідання своєї кабінетів.

Тимчасом комітет зяюнок видав свою окреме рішення про пропозиції Франції щодо забезпечення сплаті зі сторони бувших воєрків алаїтї. Експерти признали всі пропозиції Франції без практичного значіння.

КРИТИЧНЕ ПОЛОЖЕННЯ ПОРТУГАЛЬСЬКОГО УРЯДУ

МАДРИД, Еспанія, 9. серпня. — Як доносять до еспанських газет з Португалії, в шпій Португалії проголошено генеральний страйк.

Наслідком сього проголошення лобоюються поважних заворушень. Предвиджучи їх, уряд перені свій осідок з міста Лозони до форту Каскаса, 14. миль від столиці, а рішучою проголошено стан облоги в краю і заміщення всіх конституційних гвартії.

ДРУЖАРНЯ

У. НАРОДНОГО СОЮЗУ

„СВОБОДА“

приймає замовлення на друкування тикетів, розидок, афіш, членських книжочок, статутів, книжок, конверт і листових паперів для Братств, Товариств і Сеєстриств, часописів і всіх інших річий, що входять в сьмак друкарських робіт.

РОБОТУ ВИКОНУЄМО ПО НАЙДЕШЕВШИХ ЦІНАХ І НА ЧАС.

Проститься всі віддані У. Н. Союзу улаватися зі вськими замовленнями до своєї власної друкарні на адресу:

„СВОБОДА“

83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Олександр Колесса.

ВІДПІРАТИ ЛЕБЕДИ.

— Ранні зорі серед неба Мерехтять,
Як лебеді тиху воду Сколодять.

Не лебеді золотий Крилохатий,
Видохили білі лебеді З дитячихми.

У знеснанні вибиралась Сторонянку,
Покладши свою ріану Родиночку.

Покладши рідні хати Без опіки,
Вандурави за далекі Гори, ріки.

— Може річку глибоку Переплещи,
А у рідній сторониній Родиночці агнем.

Он чужай сторониця,
Чужа людь,
Чи вже гірше на всім світі Нам не буде!

Он далека сторониця І не знаю,
А у рідній що заробим,
Всє для пана.

Онаюват чорні руки Работи,
Мурчати гинуть наші діти Попа діду.

Та не жал нам працювати,
Гарувати,
Аби плазати і голоду Не голодали!

В Україні в Шикаго і околиці переконали ся, що найліпше і найвигідніше полагоджувати всім справам в офісі Михайла Камма, публічного нотаріуса в Шикаго.

Він переслав гроші до старого краю найкраще і найтанешче а також найвигідніше. Послав шифрвати до краю по Вашій родині і шифрвати найкраще суть долучувати. Продає шифрвати до старого краю по цінам компаній. Полагоджувати всім формальностям поучачи зі старим законом особі зі старого краю — виготовляє всім папери нотаріальні і документи точно і совісно. — Продає домів і фарми, переводить купно і продаж домів, лотів і фарм. — Асесує домів і посуди домів. — Всі повирені йому справы переправляє точно, согідно і повною відпачливістю. — Зі всіма справми звертається до:

MICHAEL KLEMM 2020 WEST CHICAGO AVE. CHICAGO, ILL.

ТЕОДОР ГЛАДКИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ АРТИСТ МАЛЯР ЗІ СТАРОГО КРАЮ

Малює церкви, образи, сценері і декоративні викупи іконисти, вітари, квітки і всі інші роботи після рішених стилів.
43 GRAND ST. JERSEY CITY, N. J.

Г. Райдер Геґард.

ВИПРАВА ПО АФРИКАНСЬКІ СКАРБИ.

(Продовження).

Піш.
«Ми вважаємо і доволі вигідно» — рішучо встав в розмову Маєр, — «та й не можна сподіватися одержати менше, бо се мені вже не зробили ніяких заходів».

«Так, так», — промовив Кліффорд, — «але вона така мара, певна небезпечна та ще й вкрай важка, пропанси, який зорі, дикунки і інші звіра непереработані випадки. Чи маю я право наражати її на все се? Чи не краще було б, як би ми продали „Алох“?»

«Се було б даремна справа» — відповів Маєр, — «сі люди бачили вашу дочку і рішили, що вона близько стосується до їх вигадок про привид, який, як вважали, зодів не йде ввирі, бо знаю, що нічого подібного не може бути. Але без неї ми не зробимо нічого».

«Ні-як до ризика, батьку», промовила Беніта, «то я не вважала б мене, бо се мені все одно, але мені здається, що хоч я й не зможу з'ясувати через це, що то біли і янові Маєр загрожують більша небезпека, ніж мені, через те, як повинні рішити, чи згодні ви ризикувати?»

«Пан Кліффорд покіснувся, «Я вже старий», — сказав він — «ось моя відповідь».

«А я звик до таких справ», промовив Маєр, «спісуючи вас, що ви не зможете скоштувати скакого-токого лиха за такої блискучої справи Баґацтво, таке баґацтво, що як можна тільки мріяти разом з тим, що ви не можете по дас спроможність истини ся, давати нагороди, купувати громадське становище, і втіхи, і все чудове, що може собі дозволити виключно боґач».

«Він простиґ руки і пішов он до гори, і німа і захват перед золотим боґом».

«Крім таких дурниць, як здоровети і шасте», — зауважила Беніта трохі іронічно, бо ся людина з її матеріальними вигадками часто відтожкову-

вала її, особливо, коли вона порівнювала її з другою дивною, мажанди для неї загублено, мимудло контрол хоч було доволі непродуктивне. Але во на такі цікавіші поглядами Джеґбо, бо її ніколи ще не дозволили зустріти такого таємничого і поважного і бездушного чоловіка, як пан Маєр. «Одже, я бачу, що се остаточно ухвалено!» — спитала вона.

«Пан Кліффорд загався, але Маєр відповів, не задумуючи ні на хвилину.

«Так, ухвалено, о скільки се вигідно можливо».

«Вона бачила, що що сказав, вона бачила, але він мовчав. Він пропустив вже хвилину, коли можна було спечеречати».

«Чудово. Тепер годі вже чинити себ наганими та муркувати на мене. Ми дотор до Бамбати в Замбезі, себ-то доволі далеко, що відшукати скарб, і я сподіваюсь, пан Маєр, що як він свого знає, так і призначить усі ваші надії і призначить усі ваші надії».

«Скільки треба буде повозити, щоб дістатися рунини і як се коштує?»

«Трохи», — промовив пан Кліффорд, «коли за мене значиниша двері».

«Треба тиждень, щоб одержати їх», — Маєр, «старий Ротджейтер, тамтешній купець, саме що одержав великий запас».

«Сотка рунини з дев'ятьма тисячами набитих переливчатих кристалів і до двох соти штерлінґів, а ми маємо со суму в банку, як також маємо нову фіру і досить добрий воли і кони. Можна взяти з собою з десятеро коней і провезти їх в північній частині до доброї шуні, перш ніж ми відємо в країну мудице. Вони нас перевезуть безпечно, бо більшість з них не так то бояться звіра».

«Я їду, про все вже се обміркував», Джеґбо. «Татже се саме вже коштувати-ме силу грошей, не кажучи про все інше».

«Еге, силу грошей, та і ся рунини знамано були-б добрі для кафір», — Але се важить ля-

шмати, буїт-то у нас, у Бридґпорт, запанував „світа комуна“.

«Розуміється, се така сама правда, як те, що робувач на Росі має владу у Росі або що Раковський і його уряд є у Європі».

«Наділ річ маєс так, що наші „малючки без штанов“ пробували використати акцію по доброму голодом на Україні, що притім спечі своєю печено. Вони апиталися і наші виробничі збори і намагались перевести такий план, щоб зібрати гроші і послати большевизм найтанешче в Нью Йорку і Празі. Але ми знаємо, як большевизм криє крадуть і рабують, як вони навіть буд виробачом з голоду відбавляють послідній кусень хліба, як їх комітети в Америці обертують збори для голодних дітей на користь агентів тут — сказали ми отвері, що цілї центя не дамо їм в руки, бо не можемо ввірити, бо ще ніколи вони не вислали ніяких злотих, де було потреба, а всьо скохвали до своєї країни».

«А щоб повисити їх раз на все, ми скакали другі збори, у котрих взяли участь брацтво се. Петра і Павла, тов. „Вільям“ Фрэнк, тов. Українська Січ. І ціх зборів була в Україні комітет помочі голодом на Україні, який займається збиранням жертв на цю шль».

«Збори гроші ми пішлимо чеськи, бо Союз або до Львова або до Відня на разі немає М. Грушевського. Разом із цим остерігаємо усіх Українців у нас і в околиці, щоб ніякі не були з нами намітити так і ти, сьуть найбільшми катями і ти, ранами робучого люду. Читалисьте у „Свободі“, що большевизм вигубили самих селян зотрох мільон, робитиць 200.000, а в Україні 200.000! День за днем зростає кількість більше чим тисяч робучого люду! Не панів, не боґачів, а бідних хмар, жорнів та фамілій робитиць».

«А ти, брате, ризикуєш до своєї хати тих опричників, ти стискаєш їх в одну руку, що рабади й тої прирести тактичній „Рі“? Іх „боси“ хотять виморити голодом усіх наших парід, а ти втириш їм, що вони повинні пішдти голодом на Україну!»

«То вони, ті лебівові труниці, вийшли на розвідку до Львова, Бучачу, що не можуть пішдти акції помочі, вони хотять звер-

БРИДЖПОРТ, КОНН.
Женить проч льотко-московських наймитів!

«Великий свій засідань монахівської торговельної палати відбулася дня 8 липня с. р. загалі збори німецько-українського господарського товариства. Зборами керував президент товариства, найбільшій палати Шпор. Присутніми були крім численних представників важних німецьких банків і фінансових підприємств, так само представники баварського міністерства торгівлі, земельних справ, фінансів, монахівської торговельної секції бернського міністерства законних справ, крім не менше і представники центральної союзу ґуртові торговлі, союзу промисловців Німеччини, товариства заморської торговельної служби, универзитетів та інших технічних шкіл».

Після подолженія вступили до порядку денного, що в себе включало такі пункти: «Великий свій засідань монахівської торговельної палати відбулася дня 8 липня с. р. загалі збори німецько-українського господарського товариства. Зборами керував президент товариства, найбільшій палати Шпор. Присутніми були крім численних представників важних німецьких банків і фінансових підприємств, так само представники баварського міністерства торгівлі, земельних справ, фінансів, монахівської торговельної секції бернського міністерства законних справ, крім не менше і представники центральної союзу ґуртові торговлі, союзу промисловців Німеччини, товариства заморської торговельної служби, универзитетів та інших технічних шкіл».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

УКРАЇНСЬКЕ ГОСПОДАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО.

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

НА ПОМІЧ УКРАЇНСЬКИМ СТУДЕНТАМ В ЄВРОПІ

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зявившись всім, хто їхав, до того гуляючи до громадської справи на подованні в північну частину Трансваля. Був чудовий всеняний ранок. Беніта озирнулася шє раз на гарненьку фарму, на подорожній ріпачу, що стояло в яке вона мало не упала на тихий гарній став і глибоко зітхнула. Тепер, коли її дозволили покинути се місце, вона здалася їй ріпачу, який її певно не доведеться вже більше вернутись».

«Вони іх боялись так дуже, що вона навіть була вношена, і вийшли з залу, щоб не бачити, як що на них колінуде в палату напде се племя Матабелів».

«Вони були так само, як і їх батьки: вони робили собі зметало, але вони ніколи не були воявичним народом. Бєніта скористувалась з випадку, щоб позайомити з їх мовою, яка не видавалась їй дуже важкою, бо вони бачили, що вона швидко згадала голяндськї і зулуську мову, якими вона дуже добре уміла в дитинстві, і легко привчавляла до них, до чого виступила матинка та читання, уживаючи усє вельного часу».

«Отак минали дні, як один окотий вечора не зявився Джеґбо Маєр з двома шотландськими вїзочками. Вїзочки були наладовані десятми довгими, подібними на домовини, і кількома меншими, але надзвичайно важкими, сириньками, а також великими шкурами, що були приспану та річей. Як передбачав пан Кліффорд, Маєр не забув нічого; наприклад він привіз між іншим для Беніти небухучий піп в дорожї одужу і револьвер, хоч вона і не просила його ні за те, ні за друге».

«За три дні вони вже покидали Руї-Кранц, зя

